

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVIII. — Wydana i rozesłana dnia 20. czerwca 1913.

Treść: (Z 111—114.) 111. Oświadczenie między Austro-Węgrami i Szwecją, dotyczące interpretacy i uzupełnienia artykułu 6. traktatu handlowego i żeglarskiego z dnia 3. listopada 1873, zmienionego oświadczeniem między Austro-Węgrami i Szwecją-Norwacją z dnia 25. kwietnia 1892. — 112. Obwieszczenie, dotyczące świadectw żeńskiej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa w Świtawie. — 113. Obwieszczenie, dotyczące świadectw oddziału dla krawiectwa żeńskiej szkoły przemysłowej w c. k. państwowej szkole przemysłowej w Lublanie. — 114. Rozporządzenie, dotyczące uiszczania należności stempłowej od pokwitowań przy państwowych zapłatach i wypłatach w tych przypadkach, w których ściągnięcie należności w drodze potrącenia zbiega się z bezpośrednim uiszczeniem należności, będącem obowiązkiem strony.

111.

Oświadczenie między Austro-Węgrami i Szwecją z dnia 22. czerwca 1911, dotyczące interpretacy i uzupełnienia artykułu 6. traktatu handlowego i żeglarskiego z dnia 3. listopada 1873, Dz. u. p. Nr. 60 z roku 1874, zmienionego oświadczeniem między Austro-Węgrami i Szwecją-Norwacją z dnia 25. kwietnia 1892, Dz. u. p. Nr. 122 z roku 1893.

(Podpisane w Wiedniu dnia 22. czerwca 1911, ratyfikowane przez Jego c. i k. Apostolską Mość w Wiedniu dnia 7. kwietnia 1913; wymiana odnośnych wzajemnych ratyfikacyi nastąpiła w dniu 19. maja 1913 w Wiedniu.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
divina favente clementia
Austriae Imperator, Bohemiae Rex etc. et Hungariae
Rex Apostolicus,

Notum testatumque omnibus et singulis quorum interest tenore praesentium facimus:

Postquam a Plenipotentariis Nostris atque illo Majestatis Suae Sueciae Regis ad eum finem, ut stipulatio articuli sexti tractatus inter utriusque Nostrum ditiones die tertio mensis Novembris anni 1873 conclusi, declaratione speciali die vigesimo quinto mensis Aprilis anni 1892 mutata, expliceretur atque suppleretur, declaratio specialis recens die vigesimo secundo mensis Junii anni 1911 Viennae inita et signata est, tenoris sequentis:

(Pierwopis.)

Les soussignés, dûment autorisés, sont convenus que l'article 6 du traité de commerce et de navigation, conclu le 3 novembre 1873 entre la Suède et l'Autriche-Hongrie, ainsi qu'il a été modifié par la déclaration du 25 avril 1892, sera interprété et complété comme suit:

Les commis-voyageurs autrichiens et hongrois voyageant en Suède, pour le compte d'une maison autrichienne ou hongroise, pourront y faire des achats pour le besoin de leur industrie et recueillir des commandes avec ou sans échantillons mais sans colporter de marchandises et sauf les restrictions imposées aux nationaux eux-mêmes.

Il y aura réciprocité en Autriche et en Hongrie pour les commis-voyageurs suédois.

Les commis-voyageurs autrichiens et hongrois ne pourront être soumis en Suède à un droit de patente supérieur au droit de patente le moins élevé applicable aux commis-voyageurs nationaux de même condition. Un impôt équivalent à celui qui est prélevé sur les commis-voyageurs autrichiens ou hongrois en Suède, pourra être exigé en Autriche et en Hongrie des voyageurs de commerce suédois.

Les voyageurs de commerce autrichiens et hongrois seront placés, sous tous les rapports, dans la situation la plus favorable accordée aux voyageurs de commerce de toute autre nationalité étrangère. Tout droit, toute facilité, toute prérogative, toute exemption ou diminution de taxe dont viendraient à bénéficier ceux-ci, seront immédiatement applicables aux voyageurs de commerce autrichiens et hongrois.

Les ressortissants autrichiens et hongrois qui désirent se livrer au colportage de marchandises en Suède, ne seront placés dans une situation autre ou plus favorable que celle accordée aux ressortissants de toute autre nation étrangère.

La présente déclaration aura la même force et durée que le traité de commerce et de navigation du 3 novembre 1873 auquel elle se rattache.

La présente déclaration sera ratifiée et les ratifications en seront échangées à Vienne le plus tôt possible.

En foi de quoi la présente déclaration a été dressée et signée en double expédition à Vienne, le 22 juin 1911.

Roebler m. p. Joachim Beck-Friis m. p.
Riedl m. p.
Kálmán m. p.

(Przekład.)

Należyście upelnomocnieni podpisani zgodzili się na to, że artykuł 6. traktatu handlowego i żeglarskiego między Szwecją a Austro-Węgrami z dnia 3. listopada 1873, w brzmieniu, zmienionem oświadczeniem z dnia 25. kwietnia 1892, zostaje wyjaśniony i uzupełniony w sposób następujący:

Podróżujący agenci handlowi tak austriacy jak węgierscy, którzy podróżują w Szwecyi na rachunek austriackiego lub węgierskiego domu handlowego, winni mieć prawo zakupywania tam towarów do celów ich przemysłu oraz przyjmowania zamówień bez względu na to, czy wiozą z sobą próbki, czy nie; nie wolno im jednak wozić z sobą towarów, przeznaczonych na sprzedaż, a nadto podlegają oni ograniczeniom, obowiązującym co do własnych obywateli.

Tak samo będzie się postępować w Austrii i na Węgrzech z szwedzkimi podróżującymi agentami handlowymi.

Austriacy i węgierscy podróżujący agenci handlowi nie będą podlegali w Szwecyi wyższej należytości patentowej od najniższej, jaką się stosuje do własnych podróżujących agentów handlowych tego samego rodzaju. Na szwedzkich podróżujących agentów handlowych można nakładać w Austrii i na Węgrzech opłatę w tej samej wysokości, jaką się pobiera od austriackich i węgierskich podróżujących agentów handlowych w Szwecyi.

Austriacy i węgierscy podróżujący agenci handlowi będą doznawać pod każdym względem tych najdalej idących ulg, które przyznane są podróżującym agentom, przynależnym do jakiegokolwiek innego obcego państwa. Każde prawo, każde ułatwienie, każdy przywilej, każde uwolnienie od przypadającej na nich taksy lub jej zmniejszenie będzie bezpośrednio stosowane także do austriackich i węgierskich podróżujących agentów handlowych.

Austriackich i węgierskich obywateli, którzy trudnią się w Szwecyi rozsprzedają wiezionych ze sobą towarów, nie będzie się traktowało inaczej lub korzystniej niż przynależnych do któregośkolwiek innego obcego narodu.

Oświadczenie to ma mieć tę samą skuteczność i ma obowiązywać tak długo, jak traktat handlowy i żeglarski z dnia 3. listopada 1873, do którego się odnosi.

Niniejsze oświadczenie będzie ratyfikowane a dokumenty ratyfikacyjne będą, o ile możliwości jak najrychlej, wymienione w Wiedniu.

W dowód tego wygotowano niniejsze oświadczenie w dwóch egzemplarzach i podpisano je w Wiedniu, dnia 22. czerwca 1911.

Roessler wlr. Joachim Beck-Friis wlr.
Riedl wlr.
Kálmán wlr.

Nos visis et perpensis declarationis hujus stipulationibus, illas ratas gratasque habere profiteamur, verbo Nostro spondentes Nos ea, quae in illis continentur, fideliter executioni mandatuos esse.

In quorum fidem majusque robur praesentes ratihabitionis tabulas manu Nostra signavimus sigilloque Nostro appresso muniri jussimus.

Dabantur Viennae die septimo mensis aprilis anno millesimo nongentesimo decimo tertio, Regnorum Nostrorum sexagesimo quinto.

Franciscus Josephus m. p.

Leopoldus comes Berchtold m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium:

Marcus Comes a Wickenburg m. p.

Caes. et Reg. Caput sectionis.

Powyższe oświadczenie ogłasza się niniejszem po uzyskaniu zgody obu Izb Rady państwa.

Wiedeń, dnia 19. czerwca 1913.

Stürgkh wlr.

Zaleski wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

112.

Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 17. maja 1913,

dotyczące świadectw żeńskiej szkoły przemysłowej dla szycia bielizny i krawiectwa w Świtawie.

Na zasadzie § 14. d, ustęp 3., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, względnie rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180, przyjmuje się kobiecą szkołę przemysłową dla szycia bielizny i krawiectwa w Świtawie do spisu tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa zastępują przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawidłowego ukończenia nauki.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

113.

Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 10. czerwca 1913,

dotyczące świadectw oddziału dla krawiectwa żeńskiej szkoły przemysłowej w c. k. państwowej szkole przemysłowej w Lublanie.

Na zasadzie § 14. d, ustęp 3., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, względnie rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180, przyjmuje się oddział dla krawiectwa żeńskiej szkoły przemysłowej w c. k. państwowej szkole przemysłowej w Lublanie, do spisu tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa zastępują przy zgłaszaniu przez kobiety przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien damskich i dziecięcych, dowód prawidłowego ukończenia nauki.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

114.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 14. czerwca 1913,**

dotyczące uiszczania należności stemplowej od pokwitowań przy państwowych zapłatach i wypłatach w tych przypadkach, w których ściągnięcie należności w drodze potrącenia zbiega się z bezpośrednim uiszczeniem należności, będącym obowiązkiem strony.

1. Przy niektórych zapłatach i wypłatach ze strony urzędów państwowych, w szczególności przy takich, które uskutecznia się za pośrednictwem c. k. pocztowej Kasy oszczędności, winien urząd państwowy według odnośnych przepisów ściągnąć w drodze potrącenia należność stemplową od pokwitowania.

Przepisane potrącenie należności stemplowej od pokwitowania ma być więc uskutecznione także wtedy, jeżeli strona ze względu na odbiór obowiązana jest na zasadzie postanowienia ustawy do bezpośredniego uiszczenia należności stemplowych od pokwitowań, albo jeżeli obowiązana jest do bezpośredniego uiszczenia należności stemplowej od pokwitowań na zasadzie osobnego zezwolenia.

Przytem nie stanowi różnicy ta okoliczność, czy strona winna uiszczać należność w miarę poszczególnych odbiorów, według sum miesięcznych lub rocznych, czy też w drodze odpawy (ryczałtu).

2. W regule odpada obowiązek strony do uiszczenia należności stemplowej od pokwitowań

odnośnie do kwot, od których należność stemplową od pokwitowań ściągnął urząd państwowy w drodze potrącenia.

Jeżeli jednak strona winna uiszczać należności stemplowe od pokwitowań, obliczone według sum miesięcznych lub rocznych, albo w drodze odpawy (ryczałtu), wówczas winno się należności stemplowe od pokwitowań, uiszczone w drodze potrącenia, wliczyć do zapłacić się mającej sumy należności, względnie sumy odpawy, jeżeli odbiory, od których pobrano należność w drodze potrącenia, objęte są podstawą wymiaru sumy należności, względnie odpawy.

3. Strona winna wstawiać w dziennik należności, prowadzić się mający po myśli punktu 2. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 20. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 102, na osobnym miejscu lub w osobno na to przeznaczoną przedziałkę także te odbiory, od których ściągnięto należność stemplową od pokwitowań w drodze potrącenia, i to w tym kolejnym porządku, w jakim one następują, a mianowicie w kwocie brutto (to znaczy bez odliczenia potrąconego stempla na pokwitowanie) oraz w kwocie należności stemplowej od pokwitowań, ściągniętej w drodze potrącenia.

Dokumenty, odnoszące się do odbiorów, od których pobrano należność w drodze potrącenia (na przykład wyciąg z księgi Urzędu pocztowej Kasy oszczędności, odcinek przekazu pocztowego), winna strona przechowywać w tym samym porządku kolejnym przez trzy lata oraz okazywać je na żądanie delegatów zarządu skarbowego w celu zbadania.

Zaleski wł.